

El Pare Foucauld, una espiritualitat per al segle XX

Dues Germanetes de Jesús presenten a Granollers, per primera vegada, un dels moviments més sorprenents dels nostres dies

De l'exèrcit a la Trapa, i al desert

Carles de Foucauld, fill de família noble, alumne de l'Acadèmia militar de Saint-Cyr, fa la seva carrera militar a l'Àfrica del Nord. La milícia i la investigació geogràfica ocupen el seu interès. Havia nascut a Estrasburg el 15 de setembre del 1856. El 1916 mor assassinat per uns bandolers a Tamanrasset, en el Sahara, on el militar era, aleshores, un ermità.

Ja feia temps que Carles de Foucauld havia deixat la carrera i, ràpidament, havia passat primer per la Trapa, després per Nazaret — on fou jardiner al Convent de les Clarisses — i, finalment, havia anat a conviure amb els nòmades del desert africà donant-se a ells i establint els punts bàsics d'una espiritualitat nova, la que li suggerí l'exemple del Jesús pobre, amagat, silenciós, a Nazaret.

A la seva mort — 2 de desembre del 1916 — ningú l'havia seguit. El fracàs era, una vegada més, el fracàs del mateix Crist a la creu. La mort en solitari.

1933

Aquesta és una data clau. El P. Voillaume, francès, inspirat en l'es-

L'esperit de les fraternitats i els Germanets

Res d'hàbit —com Jesús a Nazaret—; res de clausura—com Jesús a Nazaret—; res d'habitació allunyada de llocs habitats, sinó prop d'un poble —com Jesús a Nazaret—; no menys de vuit hores de treball cada dia (manual o d'altre, manual en quant sigui possible) —com Jesús a Nazaret—; ni grans terres, ni grans habitacions ni, grans despeses, ni fins i tot grans almoines, sinó extrema pobresa en tot —com Jesús a Nazaret—. En una paraula, en tot: Jesús a Nazaret.

C. de Foucauld, 1905

piritualitat del P. Carles de Foucauld, estableix, al Nord d'Àfrica, la Congregació de « Germanets de Jesús ». Neixen, també, dues congregacions femenines, l'una el 1933 mateix, l'altra el 1939. La llavor morta, enterrada, fructifica. Avui, les « Fraternitats » — així s'anomenen els grups masculins i femenins de dues o tres persones que segueixen el camí assenyalat pel P. Foucauld — són presents arreu del món, en els llocs més inversemblables, i fent la vida mateixa de la gent més pobre, més abandonada.

Treball, pobresa, oració, amistat...

Els Germanets i Germanetes han de viure de llur treball. Viuen a lloguer en pisos humils, en barraques, en tendes de campanya. Són pobres com els pobres amb els que conviuen. S'uneixen a ells en tot: costums, vestits, feina... Volen ésser, només, Crist present entre els desgraciats. No prediquen, no fan proselitisme directe. Són testimonis del Crist, testimonis sorprenentment vivents.

Comunitats del nostre temps

El P. Voillaume, fundador dels « Germanets de Jesús », segons l'esperit del P. Foucauld, i actual superior d'aquesta Comunitat, expressa el seu pensament en un llibre magnífic, traduït al castellà i que té el títol de « En el corazón de las masas ». En ell recorda, en cert moment, una cosa que és evident però poc considerada: que molts ritus, hàbits i reglamentacions d'ordres religioses estan formats per elements que responen essencialment a l'època de la fundació de l'ordre però són avui manifestament dessuets.

Una « Paúla » en « mibileta »

Aquest pensament del P. Voillaume —un home vestit com qualsevol altre, amb una creu a la solapa, com a distintiu únic, segons la norma dels « Germanets »— ens vingué a la memòria

quan, recentment, en una ciutat francesa, veïrem l'ampla toca d'una germaneta de la Caritat que anava en una « mibileta » circular ràpidament en mig del trànsit ciutadà.

Si és cert que « l'hàbit no fa el monjo », també és evident que les formes amotllen fortament el caràcter i les actituds i, fins i tot, les actuacions. Per aquesta raó les « fraternitats » inspirades en el P. Foucauld adapten la manera de vestir a aquell grup humà on s'incorporen, per a identificar-se, fins i tot en això, als pobres amb qui conviuen. El vestir n'és només un aspecte, d'aquesta incorporació total, però no és gens negligible.

La entrevista frustrada

La presència i l'actuació pública d'unes Germanetes de Jesús a la nostra ciutat era, només ja des del punt de vista periodístic, una autèntica notícia. Per això la nostra decisió aviat fou presa: els farem una entrevista.

Dimecres passat, després de la conferència i les projeccions, ens atansàrem a les Germanetes —una xilena, l'altra barcelonina— per portar a cap la nostra informació.

La iniciació, perquè era simplement de ritual, preparatòria, fou fàcil. Però arribaren les preguntes concretes —per exemple, ¿de quines classes socials hi ha més vocacions?— i la entrevista acabà. La Germaneta xilena ens va recordar que tenen prohibida qualsevol propaganda, qualsevol entrevista. A la pregunta esmentada, la resposta ja fou reveladora: « No ens interessen les classes socials; els Germanets i Germanetes són tots iguals, no hi ha diferències ». I, després d'això, el record novament de les prohibicions i el prec de que no continuéssim. La Germaneta xilena —també ens havia dit que no interessava el seu nom, el de « Germaneta » era ja suficient—, amb molta gràcia, es recordà sobtadament que era molt tard i l'endemà havien de marxar a Barcelona. Ens digueren bona nit, i la entrevista acabà.